

El so seductor de la flauta, protagonista d'un gran concert romàntic de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat

L'Orquestra Simfònica Sant Cugat, dirigida per Josep Ferré.

D'esquerra a dreta: el director del Teatre-Auditori Sant Cugat Pep Tugues, el tinent d'alcalde de cultura de l'Ajuntament de Sant Cugat, Xavier Escura, la flautista Patrícia de No, el flautista Vincent Lucas, el director de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, Josep Ferré, i la presidenta de la Fundació Privada Música Simfònica i de Cambra, Flora Puntos, just abans de començar el concert.

Vincent Lucas i Patrícia de No.

Dos prestigiosos flautistes, el francès Vincent Lucas i la catalana Patrícia de No, han establert un harmoniós diàleg amb el so tendre del seu instrument i l'Orquestra Simfònica Sant Cugat i han fet de la vetllada d'aquesta nit al Teatre-Auditori Sant Cugat una sessió de música marcadament romàntica. Dirigits per Josep Ferré, tots dos flautistes han interpretat el concert per a dues flautes i orquestra en Re Menor dels austríacs Franz Doppler (1821-1883) i Karl Doppler (1825-1900). "Franz i Karl Doppler exploren en aquesta partitura totes les possibilitats tímbriques de l'instrument; es nota que eren flautistes", explica Josep Ferré.

L'estructura del concert d'aquesta nit ha estat la dels grans concerts de música clàssica dels grans auditoris del món, que inclouen una obertura, un concert amb solistes i una simfonia. La

peça dels germans Doppler ha clos la primera part del concert (bé, en realitat els dos flautistes han obsequiat al públic dues precioses propines: dues àries de "La flauta màgica" de W. A. Mozart, "Pamina" i "La Reina de la Nit". Ha estat precedida i seguida per la interpretació de dues obres d'entre les més aplaudides del repertori universal, també de caràcter romàntic, com ho és la dels germans Doppler: l'obertura d'"Egmont", del celebrat compositor alemany Ludwig van Beethoven (1770-1827), que va ser composta per a una representació del drama de Goethe l'any 1810, amb la qual l'Orquestra Simfònica Sant Cugat ha iniciat el concert, i la simfonia número 2 en Re Major, del també alemany, i no menys aclamat, Johannes Brahms (1833-1897), composta l'any 1877, que ha estat interpretada a la segona part.

Vincent Lucas

Vincent Lucas (Nantes, França, 1967) va debutar com a flautista professional a l'Orchestre Nationale du Capitole (Toulouse). Ha estat membre de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. Actualment és flautista solista de l'Orquestra de París i professor del Conservatori Nacional Superior de Música i Dansa de París. Toca regularment música de cambra i realitza "master classes" en diversos indrets del món (Japó, Corea, Alemanya, Gran Bretanya, EUA...).

Patrícia de No

Patrícia de No (Sant Cugat del Vallès, 1974) és una de les intèrprets catalanes de més projecció internacional. Ha col·laborat en altres ocasions amb l'Orquestra Simfònica Sant Cugat: l'any 2007 va interpretar, amb la formació musical santcugatena, el concert número 2 per a flauta i orquestra de François Devienne, i el darrer estiu el concert en Re Menor de C. Ph. E. Bach.

L'Orquestra Simfònica Sant Cugat

L'Orquestra Simfònica Sant Cugat, creada l'any 1991, s'ha caracteritzat des dels seus inicis per l'experimentació i la recerca constant de nou repertori i diferents estils musicals: òpera, jazz simfònic, música clàssica, música contemporània, sarsuela, flamenc, música de pel·lícula...

Joan Vives, flautista de bec, professor d'història de la música i divulgador musical, ha presentat el concert.

Als músics de l'Orquestra els agrada el treball ben fet, ja sigui interpretant obres conegudes com nous autors; amplien constantment el repertori, i cada any busquen nous reptes, sempre en harmonia amb el públic, l'entusiasme del qual és el motor de l'Orquestra.

Des de la temporada 1996-97, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat compta amb un cicle estable de concerts al Teatre-Auditori Sant Cugat. En aquest espai escènic ha realitzat un centenar de concerts. En conjunt, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat ha realitzat més de 500 concerts arreu del país (Palau de la Música Catalana, Gran Teatre del Liceu, Auditori de Barcelona, Palau de Congressos de Catalunya, Sala Oval del Palau Nacional...). El seu concert més massiu (20.000 espectadors) va tenir lloc al Palau Sant Jordi, amb el tenor Josep Carreras.

Els músics

Els músics de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat que han interpretat el concert d'avui són:

Itziar Aguirre Rodríguez, Paula Banciu, Julià Borràs i Querol, Joan Bosch Daniel, David Calvet Amaro, Anna Calvo Turull, Joan Camps Claveria, Francesc Castillo Martínez, Pere Charles Pradas, Jean-Claude Berçot, Morelba Eduardo Muñoz, Marta Escoz i Balaguer, Oriol Ferré i Puntos, Violeta Ferré i Puntos, Albert Flores Freixanet, Jordi Garcia Navarro, Geert Hendrick Krosenbrink, Sara Guri Casallachs, Robert Julià Soriano, Rebecca Jane Macaluey, Josep Juan i Pomes, Yayoi Kagoshima, Momo Ko Furukawa, Beatriz Lizarte Martín, Jairo Londoño Valencia, Mario Markovich Trailovich, Lluís Martínez Martínez, Borja Mascaró Vidal, Enric Mestre Gras, Nerea de Miguel Ramos, Josep Mira i Olcina, Lutz Mittermüller, Melani Molina, Meritxell Nicolau Teixidó, Vasil Nikolov, Judith Ortega Larriba, Eva Panyella Callao, Marina Parellada Alfonso, Andrea Peirón Martín, Vuc Popovic, Laia Pujolasos Casadevall, Carles Rambla Tió, Artur Regada Matas, Sebastià Rio Serracarbasa, Toni Rocosa Girbau, Cristina Román Quinto, Marina Romo Vivancos, Aloma Ruiz Boada, Mayte Santos Pérez, Maria José Segovia Torres, Paula Sirvent Raga, Maria Ugarte López-Herce, Ignacio Zamora Rodríguez i Yana Zuyeva.

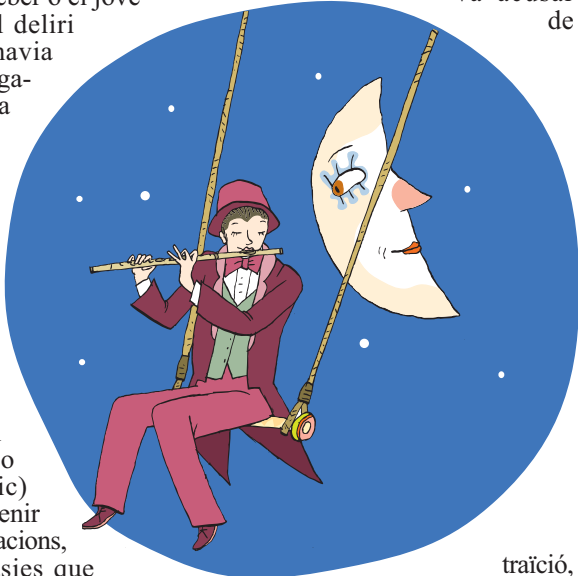
Orquestra Simfònica Sant Cugat: Director: Josep Ferré. Administració: Roser Adeva, Marta López i Isabel Sorando. Imatge corporativa: Violeta Ferré. Regidor: Joan Berlanga.

Viena, punt de trobada

Franz i Karl Doppler han estat els dos germans virtuoses de la flauta més famosos de tot el segle XIX. Nascuts a Hongria, eren fills del compositor i oboista Joseph Doppler. El Concert per a dues flautes, la segona partitura que ha interpretat avui l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, sorgit en data imprecisa, és un testimoni de la gran capacitat interpretativa dels dos germans. S'emmarca dins de l'estil de l'època a mig camí entre els concerts de Weber o el jove Mendelssohn i el deliri virtuosístic que havia posat de moda Paganini i que encara cuejava a l'Europa de mitjan segle XIX. L'ús de la tonalitat de re menor dona al concert un plus de seriositat que, d'aquesta manera, sembla allunyar-se del caràcter més frívol (encara que no menys virtuosístic) que acostumen a tenir les nombroses variacions, parafrasis i fantasies que farceixen la seva producció i que els mantenen plenament vigents a les sales de concert d'arreu del món. L'obra es divideix en els habituals tres moviments que s'interpreten seguits. Un Allegro inicial defuig des de les primeres notes l'estil de música de saló, juga amb dos motius temàtics principals i ben aviat ens porta el diàleg brillant de les dues flautes farcit d'escapes, cromatismes, ornaments... esdevenint les veritables protagonistes fins al final. Segueix l'Andante central construït sobre el característic balanceig d'una barcarola i que permet mostrar la bellesa tímbrica i el color sonor dels solistes, i s'arriba així al tercer moviment, una traca final construïda sobre un ritme amb perfume de vals i que inclou una cadenza dels dos solistes, veritable cop de gràcia final a una partitura indiscutiblement reservada a flautistes en

majúscules com els que avui ens han acompanyat.

El concert d'avui ha començat amb la música que evoca un personatge històric, Lamoral, comte d'Egmont (1522-1568), un cavaller flamenc, cosí del rei Felip II d'Espanya per part de mare, al costat del qual va lluitar contra els francesos en batalles tan cèlebres com la de Sant Quintí el 1557 i Gravelines el 1558. Finalment, però, el monarca el va acusar de

traïció, sembla que injustament, i el va fer decapitar. Johann Wolfgang von Goethe va recuperar aquest personatge com a figura central de l'obra teatral homònima, que va completar el 1788. En la seva recreació, Goethe retrata Egmont com un home valent, franc i honest, que es nega a abandonar els seus ideals de llibertat. Empresonat pel Duc d'Alba, seguint ordres de Felip II, i abandonat a causa de la covardia del seu poble, és condemnat a mort. L'obra acaba amb la darrera crida de l'heroi a lluitar per la independència. La seva mort es converteix en una victòria contra l'opressió i en un clam a la justícia i la llibertat nacional.

Entre la tardor de 1809 i la primavera de 1810 Beethoven va treballar en la composició de la cèlebre obertura i nou fragments més, destinats a fer de música in-

cidental en la representació que es va fer de l'obra de Goethe al Burgtheater de Viena. Sembla força evident que els ideals lliberals de Beethoven coincidien plenament amb el perfil de l'heroi de la novel·la. L'obertura es mostra com un fantàstic retrat introductor del context dramàtic de lluita amb final tràgic de l'obra teatral.

La darrera partitura del concert d'avui ens ha traslladat novament a la Viena de meitats de la dècada de 1870, en el temps en què Franz Doppler n'era el professor del Conservatori, però aquesta vegada de la mà de Johannes Brahms. En contrast flagrant amb la gènesi quasi tortuosa de la seva Simfonia número 1, a Brahms li va resultar molt més ràpida la composició de la Segona Simfonia. Sembla evident que aquesta vegada el compositor havia aconseguit controlar millor la seva coneguda i ferotge autoexigència (que anys abans l'havia portat fins i tot a cremar la majoria de les seves obres de joventut). Des d'uns primers esbossos que Brahms va enviar a la seva estimada Clara Schumann el 1862 fins que l'obra va quedar completada la tardor del 1876, van passar 14 anys. En canvi, la Simfonia que avui ens ocupa, la Segona, es va estrenar només un any després de la primera!

La Segona de Brahms és una excel·lent mostra d'escriptura compacta i fluida, construïda sobre elements rítmics francament interessants. L'Allegro non troppo inicial construeix la seva exposició temàtica a partir d'una cèl·lula de tres notes fàcilment identificables (re, do#, re) des del primer compàs. El segon, Adagio non troppo, és d'una gran riquesa tan rítmica com harmònica, fins i tot melòdica. El tercer, un scherzo amb la indicació Allegretto grazioso, quasi andante se'n mostra com una pàgina de caràcter popular, propera a un ländler austriac (la dansa que va servir d'origen al vals). L'Allegro con Spirito final és d'una gran vitalitat, perfectament adequat per a la més optimista de les simfonies de Brahms.

Joan Vives

Vincent Lucas

Flautista solista de l'Orquestra de París

"La principal dificultat no consisteix a estar al cim de l'instrument sinó a mantenir-s'hi"

-És la primera vegada que visita Catalunya?

-No, hi he vingut en diverses ocasions, sempre per feina: amb l'Orquestra de París, la del Capitole de Toulouse i la Filharmònica de Berlín.

-Què el va portar a estudiar música?

-A casa hi havia tradició musical i estima per la música.

-I a escollir la flauta?

-Els meus pares em van proposar estudiar la flauta i de seguida va funcionar. El meu avi la tocava com a amateur.

-Toca algun altre instrument?

-No, però tinc una guitarra elèctrica i desitjaria saber-la tocar i poder conèixer així un altre registre.

-Què és el més difícil a l'hora de tocar la flauta?

-L'estudio des dels set anys i des de llavors he trobat unes quantes dificultats. Finalment, la principal dificultat no consisteix a estar al cim de l'instrument sinó a mantenir-s'hi.

-És el primera vegada que ha tocat al costat de Patrícia de No?

-Sí. Aquesta ha estat efectivament la primera vegada. Ja havia compartit, però, una estona de música amb ella en un curs que vaig impartir sobre les característiques de l'orquestra.

-Quina dificultat específica té el concert per a dues flautes i orquestra en Re Menor de Karl i Franz Doppler?

-Totes les peces dels germans Doppler són virtuoses i brillants, i requereixen d'una gran tècnica.

-Si un incendi destruís tot el repertori universal i només estigués a temps de salvar una partitura, quin escolliria?

-Que difícil! Una de les meves preferides és la Partita en La Menor de Johann Sebastian Bach. Però si es cremés podria tocar-la igualment... la sé de memòria!

Propers concerts de l'Orquestra

- 18 de desembre: Festival de valsos i danses. Teatre Joventut, L'Hospitalet.
- 20 de desembre: Festival de valsos i danses. Teatre Zorrilla, Badalona.
- 27 de desembre: Festival de valsos i danses. Teatre Atrium, Viladecans.
- 29 de desembre: Festival de valsos i danses. Teatre-Auditori Sant Cugat.
- 30 de desembre: Festival de valsos i danses. Teatre-Auditori Sant Cugat.
- 1 de gener: Festival de valsos i danses. Poliesportiu de Lliçà d'Amunt.
- 2 de gener: Festival de valsos i danses. Sport Hotel Village, Soldeu, Andorra.
- 3 de gener: Festival de valsos i danses. Teatre Municipal Cooperativa, Barberà del Vallès.
- 4 de gener: Festival de valsos i danses. Teatre Fortuny, Reus.
- 10 de gener: Festival de valsos i danses. Teatre Kursaal, Manresa.

Propers espectacles del Teatre-Auditori

- 22 de novembre: Maria Schneider amb la Big Band de l'ESMUC (música).
- 26 de novembre: Noa. Genes and Jeans (música).
- 29 de novembre: La vida por delante, de Romain Gary (teatre).
- 3 de desembre: 100% Tricycle (teatre).
- 11 de desembre: Una comèdia espanyola, de Yasmina Reza (teatre).
- 12 de desembre: El Trencanous, de Piotr Íltx Txaikovski. Ballet de Moscou (dansa).
- 13 de desembre: Macedònia. Fruites nadalenques (música).
- 18 de desembre: Ricard II, de William Shakespeare (teatre).
- 19 de desembre: Black Heritage Choir (música, gospel).

ferrer

Patrocinador Fundador
js
FUNDACIÓ JESÚS SERRA
Grup CATALANA OCCIDENT

Ajuntament de Sant Cugat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Fundació Privada
MÚSICA SIMFÒNICA I DE CAMBRA

TEATRE
AUDITORI
SANT
CUGAT

SOCIS PROTECTORS: AUX VYD-VSS, Avant Grup Autocars, Campmany Dona Home, Carnisseries Tubau, Carré Mobles, Cebado de Carmen Martínez, Gràfiques Celler, Ofinova, Rotary Club Sant Cugat, Sacum, TMA

Número 36.
Dipòsit legal: B-50580-2003.

Edita: Fundació Privada Música Simfònica i de Cambra.
Presidenta: Flora Puntos i Cabero.

Membres de la Junta de l'Associació Orquestra Sant Cugat i del Patronat de la Fundació Privada Música Simfònica i de Cambra: Josep Maria Ferré i Bofarull, Josep Ferré i Rovira, Josep Jové i Sotorres, Lutz Mittermüller, Francesc Puntos i Amorós, Flora Puntos i Cabero, Joaquim Sans i Oliveró, Ruffo Ventura i Aspas.

Carrer dels Marges, 25, local.
08172 SANT CUGAT DEL VALLÈS.
Tel. 93 589 31 93
Fax. 93 589 32 54

Direcció: Daniel Romani.
Fotografia: Mané Espinosa.
Disseny gràfic: Isabel Núñez.
Il·lustració: Marta Balaguer.

Orquestra Simfònica
Sant Cugat

music@simfonica.cat
www.simfonica.cat